

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 2/07-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť D., B., zastúpeného advokátkou Mgr. A. O., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 51 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 47/03 a jeho rozsudkom z 20. októbra 2003 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2006 doručená sťažnosť D., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 51 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a s čl. 152 ods. 4 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 47/03 a jeho rozsudkom z 20. októbra 2003 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že J. B. (ďalej len „navrhovateľ“) podal 8. júna 1998 Okresnému súdu Bratislava I návrh na určenie neplatnosti zmluvy o predaji domu v B. proti odporcovi Mestská časť B., uzatvorenej 31. júla 1995 medzi Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „hlavné mesto“) ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim. Okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 61/98 z 1. februára 1999 pribral do konania hlavné mesto ako odporcu v 2. rade a sťažovateľa ako odporcu v 3. rade. Predmetný návrh navrhovateľ odôvodnil tým, že bolo porušené jeho právo na prednostný prevod nebytových priestorov, ktorých bol nájomcom v dome, do jeho vlastníctva podľa § 16 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 61/98-75 z 21. júna 1999 zamietol návrh navrhovateľa, proti ktorému sa tento odvolal. O odvolaní navrhovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 16 Co 37/00-104 z 22. novembra 2000 tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a zároveň pripustil dovolanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ najvyššiemu súdu dovolanie, ktorý rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 146/01 z 29. októbra 2002 zrušil rozsudok krajského súdu z 22. novembra 2000 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd po vrátení veci z dovolacieho konania viazaný právnym názorom najvyššieho súdu rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 47/03-142 z 20. októbra 2003 tak, že návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti zmluvy vyhovel.

Proti rozsudku krajského súdu z 20. októbra 2003 podal sťažovateľ aj hlavné mesto dovolanie najvyššiemu súdu, ktoré najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006 zamietol. Predmetný rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa 7. júla 2006 a podľa zistenia ústavného súdu týmto dňom nadobudol aj právoplatnosť.

Podľa sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 47/03 a jeho rozsudkom z 20. októbra 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006 boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 51 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a s čl. 152 ods. 4 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti v náleze:

„1) deklaroval porušenie základných ústavných práv sťažovateľa zakotvené v článku 20 odsek 1 a 4 a článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 odsek 1, článkom 2 ods. 2 a 3, článkom 13 odsek 1 písm. a) a odsek 4, článkom 51 odsek 1, článkom 144 odsek 1 a článkom 152 odsek 4 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 odsek 1 Dohovoru a článku 1 odsek 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, a to rozsudkom Najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 54/2004 zo dňa 27. apríla 2006 a zároveň rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 47/03-142 zo dňa 20. októbra 2003 právoplatným dňa 17. februára 2004 a konaním ktoré mu predchádzalo.

2) zrušil rozsudok Najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 54/2004 zo dňa 27. apríla 2006 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 47/03-142 zo dňa 20. októbra 2003 v časti výroku voči odporcom v 2. a 3. rade vo veci určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a v časti výroku voči odporcom v 2. a 3. rade vo veci povinnosti zaplataenia trov konania

navrhovateľovi a vec vrátil na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave a prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

3) priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 000 Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4) uložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a Krajskému súdu v Bratislave povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia podľa vyčíslenia na účet Mgr. A. O. (...) do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

5) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 47/03-142 zo dňa 20. októbra 2003 právoplatného 17. februára 2004 a uložil Hl. m. SR Bratislave, (...) aby sa dočasne zdržal výkonu vlastníckeho práva k domu súp. č. 63 postavenom na pozemku parc. č. 220 a k pozemku parc. č. 220- zast. Plocha a nádvoria o výmere 691 m², všetko zapísané na LV č. 10 kat. úz. (...) vedenom Katastrálnym úradom v B., Správa katastra pre hl. m. SR Bratislavu.

6) pribral do konania ako vedľajšieho účastníka Hl. m. SR Bratislavu (...).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu (v tomto prípade odvolacieho súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 47/03 a jeho rozsudkom č. k. 2 Co 47/03-142 z 20. októbra 2003 (právoplatnosť nadobudol 17. februára 2004) a rozsudkom najvyššieho súdu (v tomto prípade dovolacieho súdu) sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006 (doručení okresnému súdu dňa 20. júna 2006 a sťažovateľovi 7. júla 2006, keď nadobudol aj právoplatnosť) došlo k porušeniu

základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 51 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a s čl. 152 ods. 4 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a k porušeniu čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 51 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a s čl. 152 ods. 4 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 47/03 a jeho rozsudkom č. k. 2 Co 47/03-142 z 20. októbra 2003 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namietal, vo vzťahu ku konaniu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom z 20. októbra 2003 a proti ktorému sťažovateľ podal dovolanie, rozhodoval v dovolacom konaní najvyšší súd (rozsudok sp. zn. 1 Cdo 54/2004 z 27. apríla 2006). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať označené konanie krajského súdu a jeho rozsudok z 20. októbra 2003.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv a označeného článku dodatkového protokolu postupom krajského súdu v predmetnom konaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť v tejto časti mohla byť vzhľadom na uplynutie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietnutá aj ako oneskorene podaná (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006, ktorým najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 20. októbra 2003.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd skúmal, či nie sú dôvody na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol: «(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238: ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 2/ a 3/ nie je dôvodné.

Krajský súd dôsledne sa riadiac právnym názorom dovolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom rozsudku z 29. októbra 2002 sp. zn. 5 Cdo 146/01 správne ustálil, že zmluva o prevode vlastníctva bytového domu, bez predchádzajúceho splnenia ponukovej povinnosti nájomcovi nebytového priestoru na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru v zmysle § 16 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z. z. v znení do 31. júla 1995, je pre nerešpektovanie prednostného práva podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Dovolací súd sa stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedenými v dôvodoch jeho rozhodnutia, ktoré plne korešpondujú s právnym záverom dovolacieho súdu uvedeným v dôvodoch jeho zrušujúceho rozhodnutia (rozsudok z 29. októbra 2002 sp. zn. 5 Cdo 146/01).

Pokiaľ dovolatelia namietajú nesprávne právne posúdenie otázky naliehavosti právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, dovolací súd sa v podstate stotožňuje so závermi odvolacieho súdu aj v tejto otázke. V súvislosti s riešením uvedeného treba zdôrazniť všeobecne platnú zásadu, že možnosť žaloby na plnenie spravidla vylučuje existenciu právneho záujmu na určovacej žalobe. Na druhej strane však treba pripustiť, že žalobcovi nemožno odoprieť právnu ochranu prostredníctvom určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p. aj v tých prípadoch, ak preukáže, že má naliehavý právny záujem na tom,

aby rozsudkom súdu bolo určené konkrétne právo alebo právny vzťah napriek tomu, že by mohol žalovať priamo na plnenie žalobou podľa § 80 písm. b/ O. s. p. Splnenie podmienky alebo nesplnenie naliehavosti právneho záujmu v týchto prípadoch môže závisieť od posúdenia, či ide alebo nejde o samoučelnú žalobu, ktorá nevyrieši sporný vzťah ani v jeho základoch. Preto len za situácie, kedy aj určovacou žalobou sa môže predísť sporu na základe žaloby podľa § 80 písm. b/ O. s. p., treba pripustiť, že aj v tomto prípade je daný naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. a že takáto žaloba o určenie nie je samoučelná (R 24/95).

V prejednávanej veci naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytového domu je daný jeho záujmom na obnovení zápisu vlastníckeho práva skutočného vlastníka v katastri nehnuteľností. Zápisom skutočného vlastníka v katastri nehnuteľností sa môže zvýšiť stav právnej istoty vo vzťahoch medzi žalobcom, ktorý ako nájomca nebytového priestoru, bol nositeľom zákonného prednostného práva na jeho odkúpenie, a skutočným vlastníkom. Ide o vzťahy týkajúce sa nájomného práva k nebytovému priestoru, prednostného práva ako aj vzťahy z porušenia týchto práv. Zároveň sa tým môže predísť prípadným žalobám o plnenie z týchto vzťahov.

Za tohto stavu, keď odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo správneho právneho záveru, žalovaným 2/ a 3/ dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom nie je dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaných 2/ a 3/ podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovaným 2/ a 3/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd napriek tomu žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže advokát žalobcu trovy, právneho zastúpenia nevyčíslil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).“

Jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces chránených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, súčasťou ktorého je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorého nedostatočnosť v danom prípade sťažovateľ namietal.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neodôvodnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že tento vo veci konal a rozhodol, do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o zamietnutí dovolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, jeho rozsudok obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sa najvyšší súd stotožnil s postupom a rozsudkom krajského súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a rozsudok krajského súdu považuje za zodpovedajúci zákonu, s čím však sťažovateľ nesúhlasí, však nie je dôvodom na vyhovie sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd nezistil, že by sťažovateľovi bolo zo strany najvyššieho súdu upreté základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 57/2004 z 27. apríla 2006 je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pri posúdení časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd vychádzal z doterajšej judikatúry (II. ÚS 78/05), podľa ktorej absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje v zásade založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. Všeobecný súd zásadne nemôže byť

sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by sa stal ústavný súd opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumcia pod príslušné právne normy. V nadväznosti na tieto skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola v celosti odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa bolo už bez právneho významu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007